

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 5Cpr/2/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7514211909
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Szárazová
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2019:7514211909.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa, sudkyňou JUDr. Miriam Szárazovou, v spore žalobcu: Q.. B. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom R. XX, XXX XX W. I., právne zastúpená: JUDr. Mikuláš Buzgó, advokát, so sídlom Štúrova č. 20, 040 XX Košice proti žalovanej: Obec Údol, IČO: 00330221, Údol 2, 065 45 Plavnica, právne zastúpená: JUDr. Vladimír Dlugolinský, advokát, so sídlom Levočská 1, XXX XX W. I., v konaní o náhradu mzdy s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni:

úroky z omeškania vo výške 8,5% ročne:

- zo sumy 35,12 eur od 1.8.2013 do 25.9.2014,
- zo sumy 627,71 eur od 1.9.2013 do 25.9.2014,
- zo sumy 337,17 eur od 1.10.2013 do 25.9.2014,
- zo sumy 290,54 eur do 1.10.2013 do 22.10.2014,
- zo sumy 209,46 eur, od 1.11.2013 do 22.10.2014 ,
- zo sumy 418,24 eur od 1.11.2013 do 24.2.2015,

úroky z omeškania vo výške 8,25% ročne:

- zo sumy 81,76 eur od 1.12.2013 do 24.2.2015,
- zo sumy 534,74 eur od 1.12.2013 do 27.4.2015,
- zo sumy 11,21 eur od 1.12.2013 do 24.6.2015,
- zo sumy 627,71 eur od 1.1.2014 do 24.6.2015,
- zo sumy 361,08 eur od 1.2.2014 do 24.6.2015,
- zo sumy 266,63 eur od 1.2.2014 do 19.8.2015,
- zo sumy 233,37 eur od 1.3.2014 do 19.8.2015,
- zo sumy 424,16 eur od 1.3.2014 do 27.10.2015.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

III. Stranám sporu náhradu trov konania nepriznáva.

IV. Žalovanej náhradu uplatnených zavinených trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou na súd dňa 26.6.2014 domáhala zaplataenia náhrady mzdy voči žalovanej vo výške 10.492,50 eur s prísl. ako i nahradenia trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že Okresný súd Stará Ľubovňa rozsudkom sp. zn. 1Cpr/1/2012 zo dňa 15.2.2013 v spojení s rozsudkom KS v Prešove sp. zn. 4CoPr/2/2013 zo dňa 25.9.2013 rozhodol o neplatnosti výpovede. Žalobkyňa uviedla, že dňa 26.6.2012, potom ako jej bola doručená výpoveď písomne oznámila žalovanej, že trvá na ďalšom zamestnávaní a pridelovaní práce v zmysle § 79 Zákonníka práce, ako aj odmeňovaní za prácu platom.

Na základe doručenej výpovede výpovedná doba mala začať plynúť dňa 1.5.2012 a pracovný pomer mal skončiť 30.6.2012. V čase od 28.6.2012 do 27.6.2013 bola žalobkyňa práceneschopná, nevykonávala žiadnu inú zárobkovú činnosť, pričom doklady o práceneschopnosti zaslala žalovanej. Žalobkyňa vyzvala zamestnávateľa (žalovanú) k uspokojeniu nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru - k výplate mzdy a ďalšiemu zamestnávaniu listom zo dňa 21.11.2013, a to od 1.12.2013. Ďalej žalobkyňa popísala komunikáciu so žalovaným vo vzťahu k pridelovaniu práce. Žalobkyňa uviedla, že k opätovnému pridelovaniu práce došlo až 18.3.2014, avšak k finančným nárokom vyplývajúcim z neplatného skončenia pracovného pomeru sa žalovaná nevyjadrila. Žalovaná vyhotovila nový platový dekrét - oznámenie o výške a zložení funkčného platu, ktorý nekorešponduje s platobným dekrétom, ktorý žalobkyňa mala do januára 2012, keď došlo k zníženiu jej mzdy, podľa jej názoru bez udania dôvodu a bez zníženia úväzku, či pridelovanej práce a bez zmeny pracovnej zmluvy. Za sporné obdobie žalobkyňa bola doteraz vyplatená mzda za mesiac február 2014, marec 2014 a apríl 2014, preto si žalobkyňa si uplatňuje nárok na mzdu za obdobie od 28.6.2013 do 1.2.2014. Žalobkyňa poukázala na § 134 ods. 1, ods. 2 Zákonníka práce a uviedla, že mzda jej patrí od 28.6.2012, keď prvýkrát svoje právo uplatnila a rozhodujúcim obdobím predchádzajúcim tomuto obdobiu je prvý štvrtrok kalendárneho roka 2012, kde jej priemerná mzda bola 1.110,50 eur mesačne. Ďalej uviedla, že pri neplatnom skončení pracovného pomeru jej patrí náhrada za nevyčerpanú dovolenku v rozsahu 22,5 dňa za kalendárny rok 2012 a 14 dní ako zostatková dovolenka za kalendárny rok 2011. Žalobkyňa má za to, že pracovný pomer neskončil a plyní jej nárok na celú dovolenku za kalendárny rok 2012, t.j. 45 dní, z ktorých jej bolo preplatených 22,5 dňa. Žiada o vyplatenie sumy zodpovedajúcej nevyplatennej dovolenke za kalendárny rok 2012, krátenej v zmysle § 109 Zákonníka práce z dôvodu práceneschopnosti v rozsahu 15 dní a za rok 2013, takisto krátenej z dôvodu práceneschopnosti v rozsahu 37,5 dňa, pričom nárok za 52 dní nepreplatennej dovolenky je vo výške 2.719,- eur. V závere poukázala, že žalovaná v mesiaci apríl 2012 pristúpila k zníženiu mzdy zo sumy 1.189,- eur na 905,- eur, pričom nedošlo k zmene pracovnej zmluvy.

2. Žalovaná sa k podanej žalobe vyjadrila dňa 6.10.2014 a uviedla, že je si vedomá povinnosti vyplatiť žalobkyňu náhradu mzdy v zmysle príslušných ustanovení Zákonníka práce, avšak neuznáva nárok žalobkyne na výplatu za nevyčerpanú dovolenku vo výške 10.495,20 eur. Súhlasí, že by mala žalobkyňu poskytnúť náhradu mzdy za obdobie od 28.6.2013 do 1.2.2014, nakoľko v čase od 28.6.2012 do 27.6.2013 bola práceneschopná. Zároveň uviedla, že nesúhlasí s výpočtom náhrady mzdy uvedeným v žalobe, nakoľko sa na daný spor nevzťahuje postup podľa § 134 Zákonníka práce. Žalovaná poukázala, že na výpočet výšky náhrady mzdy sa má použiť zákon č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov, a to § 29 ods. 1 až 3. Zároveň poukázala na § 4 ods. 4, ods. 5. ods. 6 a § 30 ods. 3. Podľa názoru žalovanej nárok žalobkyne, čo do výšky priemerného zárobku, ktorý bol vyčíslený postupom podľa § 134 Zákonníka práce právne neobstoja a citované ustanovenia zákonníka práce sa na žalobkyňu nevzťahujú. Poukázala na ust. § 4 ods. 7 a § 26 Zák. č. 553/2003. Ďalej poukázala na oznámenie o výške o zložení funkčného platu zo dňa 15.3.2014 na základe, ktorého žalovaná stanovila žalobkyňu výšku funkčného platu od 1.1.2013 na sumu 810,50 eur. Žalovaná ďalej neuznáva nárok na preplatenie dovolenky za rok 2012 a rok 2013 vo výške 2.719,- eur. Uviedla, že tento nárok nemôže žalobkyňu patriť, pretože neodpracovala potrebný počet dní a nepridelovanie práce počas sporu o určení neplatnosti rozviazania pracovného pomeru nepredstavuje prekážku v práci, ktorá by sa inak pre účely dovolenky posudzovala ako výkon práce. Keďže žalobkyňa neuznáva nárok na dovolenku v zmysle § 101 Zákonníka práce a patrí jej nárok na náhradu mzdy vo výške funkčného platu, počnúc dňom kedy oznámila zamestnávateľovi - žalovanej, že trvá na ďalšom zamestnaní, nie je žiaden dôvod na to, aby za rovnaké obdobie obdržala ďalšiu náhradu mzdy z dôvodu nevyčerpanej dovolenky. V závere žalovaná poukázala, že aj napriek pracovnej zmluve zo dňa 2.1.2011, v ktorej bola dohodnutá funkcia riaditeľky ZŠ a MŠ Údol, poverenie na výkon funkcie riaditeľky ZŠ a MŠ Údol, ktorú vykonávala žalobkyňa na základe poverenia od 17.4.2012 sa skončilo dňom 2.7.2012, keď na základe výberového konania bola do funkcie vymenovaná nová riaditeľka. V tejto súvislosti poukázala žalovaná na § 5 ods. 9 zák. č. 553/2003 Z.z..

3. V priebehu konania dňa 15.6.2018, žalovaná doručila súdu znalecký posudok č. 6/2018 vypracovaný Ing. Darinou Luščikovou na výpočet náhrady mzdy zo obdobia 28.6.2013 do 1.2.2014, výpočet odvodových povinností za zamestnanca zamestnávateľa, výpočet náhrad za dovolenku.

4. Žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 12.7.2018 a jeho doplní doručenom súdu dňa 31.7.2018 uviedla, že nie je zrejme s akými dokladmi sa znalkyňa oboznámila pri vypracovaní ZP. Žalobkyňa uviedla, že oznámenie o výške a zložení funkčného platu prevzala dňa 26.3.2014. Má za to, že

vymeriavací základ pre výpočet náhrady mzdy je 1.110,50 eur - priemerný zárobok za 1. štvrtrok 2012. Žalobkyni nie je známe, či zamestnávateľ - žalovaná si splnila odvodovú povinnosť voči poisťovniam a správcovi dane, znalecký posudok neposkytuje dôkaz, či odvod dane za konkrétne obdobie bol odvedený. Namietala, že výška náhrady mzdy mala byť vypočítaná podľa § 134 ods. 2 Zákonníka práce. Žalobkyňa nesúhlasila s výpočtom nároku na dovolenku v znaleckom posudku a má za to, že v rokoch 2011 až 2016 odpracovala celý fond pracovnej doby, čím jej vznikol nárok na plnú dovolenku v každom kalendárnom roku. Ďalej žalobkyňa poprela absencie v práci v roku 2016 a poukázala na nepreplatenie nadčasových hodín a krúžkovej činnosti v sume 1.421,- eur a taktiež nemala zaplatený osobný príplatok za vedenie kroniky školy, súťaže žiakov na recitačnom prednese.

5. Žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu podaním doručeným súdu dňa 4.1.2018 oznámila, že žalobkyni bola vyplatená na jej účet náhrada čistej mzdy v celkovej sume 4.534,74 eur. Žalovaná z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov túto sumu vyplatila v splátkach: dňa 25.9.2014 sumu 1.000,- eur, dňa 25.10.2014 sumu 500,- eur, dňa 24.2.2015 sumu 500,- eur, dňa 27.4.2015 sumu 534,73 eur, dňa 24.6.2015 sumu 1.000,- eur, dňa 19.8.2015 sumu 500,- eur, dňa 27.10.2015 sumu 500,- eur. Túto skutočnosť žalovaná oznámila dňa 7.9.2017 i právnenému zástupcovi žalobkyne.

6. Na pojednávaní dňa 7.1.2019 právny zástupca žalobkyne uviedol, že žalobkyňa si uplatňuje náhradu mzdy do 14.3.2014, kedy sa ujala plnohodnotne práce vo funkcii učiteľky a riaditeľky. Namietal správnosť výpočtu funkčného platu, a podľa jeho názoru pre výpočet mal byť použitý funkčný plat vo výške 1.110,50 eur, ktorý bol žalobkyni oznámený pri uvedení do funkcie. Právny zástupca žalobkyne zobral žalobu v prevyšujúcej časti sumy 7.609,98 eur späť a súd konanie v tejto časti s poukazom na § 142 CSP zastavil na pojednávaní dňa 7.1.2019, teda predmetom konania ostala suma 7.609,98 eur s príslušenstvom.

7. Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že oznámenie o výške funkčného platu k 1.1.2013 prevzala až dňa 26.3.2014. Uviedla, že po doručení výpovede chodila do práce už od decembra 2013, pričom vykonávala rôzne administratívne práce. Školu za prítomnosti starostu prevzala dňa 14.3.2014. Poukázala, na to, že jej nebola vyplatená dovolenka, namietala zápisy o jej absencii v práci v mzdovom liste v roku 2016. Žalobkyňa potvrdila, že jej bola vyplatená suma 4.534,73 eur, avšak uviedla, že finančné prostriedky jej boli následne z platu zrážané.

8. Právny zástupca žalovanej poukázal na to, že žalovaná vyplatila náhradu mzdy žalobkyni a výpočet mzdy žalovanej bol správny, pričom poukázal na znalecký posudok č. 6/2018, ktorý v konaní predložila žalovaná. Má za to, že náhrady za dovolenku počas neprideľovania práce žalobkyni neprináležia a poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/6/2008, ktoré v konaní predložil. Uviedol, že žalobkyni bola za mesiac február 2014 vyplatená mzda. K platovému výmeru uviedol, že v zmysle zák. č. 553/2003 Z.z. sa výmer vykonáva každoročne, a nakoľko prebiehalo súdne konanie o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru, platový výmer bol žalobkyňou prevzatý až v roku 2014.

Súd na základe vykonaného dokazovania a oboznámením sa s listinnými dôkazmi, po vyhodnotení týchto dôkazov, za preukázané podstatné skutkové tvrdenia považuje:

9. Okresný súd Stará Ľubovňa rozsudkom zo dňa 15.2.2013 sp. zn. 1Cpr/1/2012 určil, že výpoveď zo dňa 16.4.2012 z pracovného pomeru, uzatvoreného medzi účastníkmi konania, pracovnou zmluvou zo dňa 2.1.2011, daná žalovanou žalobkyni je neplatná. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 25.9.2013 sp. zn. 4CoPr/2/2013, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

10. Z oznámenia o výške a zložení funkčného platu zo dňa 2.1.2011 má súd preukázanú výšku funkčného platu od uvedeného dátumu 2.1.2011 v sume 1.110,50 eur. (č.l. 215)

11. Oznámením o výške a zložení funkčného platu zo dňa 15.3.2014 bola s účinnosťou od 1.1.2013 žalobkyni oznámená výška funkčného platu vo výške 810,50 eur. (č.l.28)

12. Z mailovej komunikácie, ktorú predložil právny zástupca žalobkyne má súd preukázané, že právny zástupca žalovanej dňa 7.9.2017 oznámil právnenému zástupcovi žalobkyne, že zo strany žalovanej bola vyplatená čistá mzda v sume 4.534,73 eur a žalovaná odvieďla za zamestnanca odvody do zdravotnej poisťovne sumu 233,40 eur, do sociálnej poisťovne sumu 548,38 eur a daňovému úradu sumu 518,72 eur.

13. Sociálna poisťovňa pobočka Stará Ľubovňa podaním zo dňa 20.11.2017 oznámila, že vo vzťahu k zamestnankyni B. Q. za obdobie od 28.6.2013 do 1.2.2014 boli vykázané u zamestnávateľa Základná škola s Materskou školou L. vymeriavacie základy na platenie poisťného na sociálne poistenie, ktoré boli vykázané vo výkaze poisťného a príspevkov za obdobie 6/2014 - výkazom podaným len za menovanú. Za obdobie 2/2014 bola menovaná vykázaná už v riadnom mesačnom výkaze poisťného a príspevkov. Zároveň Sociálna poisťovňa pobočka Stará Ľubovňa oznámila, že z uvedených vymeriavacích základov bolo zamestnávateľom poisťné na jednotlivé druhy poistenia v plnej výške uhradené (č.l. 131).

14. Žalovaná vyplatila žalobkyni náhradu mzdy vo výške 4.534,73 eur v splátkach, a to dňa 25.9.2014 sumu 1.000,- eur, dňa 22.10.2014 sumu 500,- eur, dňa 24.2.2015 sumu 500,- eur, dňa 27.4.2015 sumu 534,73 eur, dňa 24.6.2015 sumu 1.000,- eur, dňa 19.8.2015 sumu 500,- eur, dňa 27.10.2015 sumu 500,- eur. Túto skutočnosť žalovaná oznámila dňa 7.9.2017 (č.l. 208-201).

15. V znaleckom posudku č. 6/2018 znalkyňa Ing. Darina Luščiková uviedla, že žalobkyni mala byť vyplatená čistá náhrada mzdy za jún 2013 v sume 35,12 eur, za júl 2013 až december 2013 v sume 627,71 eur mesačne a za január 2014 v sume 657,53 eur. Pre výpočet náhrady mzdy vychádzala z podkladov: pracovná zmluva zo dňa 2.1.2011, oznámenie o výške a zložení funkčného platu od 1.1.2013 (č.l. 167), oznámenie o výške a zložení funkčného platu od 1.1.2014 (č.l. 168). Ďalej znalkyňa vypočítala náhradu mzdy v hrubom za obdobie od júna 2013 do januára 2014 a porovnala ho s výpočtom zamestnávateľa - žalovanej. Porovnaním výpočtov náhrad je preukázané, že žalovaná vypočítala náhradu hrubej mzdy za uvedené obdobie zhodne ako bola vypočítaná znalkyňou, s výnimkou mesiaca január 2013, kedy žalovaná vypočítala náhradu mzdy o 80,20 eur vyššiu ako znalkyňa.

Zistený skutkový stav súd podriadil pod tieto zákonné ustanovenia:

16. Podľa 4 ods. 7 zák. č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a k osobitné predpisy zamestnávateľ je povinný písomne oznámiť zamestnancovi výšku a zloženie funkčného platu pri uzatvorení pracovnej zmluvy, pri zmene druhu práce alebo pri úprave funkčného platu.

17. Podľa § 26 ods. 1 zák. č. 553/2003 Z.z. vedúcemu zamestnancovi, ktorý je štatutárnym orgánom, určí plat podľa § 4 ten, kto ho do funkcie ustanovil, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Ak tento vedúceho zamestnanca do funkcie ustanovil kolektívny orgán, plat mu určí ten, kto vystupuje v mene tohto kolektívneho orgánu.

18. Podľa § 29 ods. 1, 2 zák. č. 553/2003 Z.z, ktoré sa vzťahujú na zamestnávateľov a zamestnancov podľa § 1 ods. 1, obsahujú ustanovenia o mzde, je ňou plat podľa tohto zákona. Ak osobitné predpisy, ktoré sa vzťahujú na zamestnávateľov a zamestnancov podľa § 1 ods. 1, obsahujú ustanovenia o priemernom zárobku alebo o priemernej mzde, je ním funkčný plat podľa § 4 ods. 4 až 6, plat pri výkone inej práce alebo funkčný plat podľa § 30 ods. 3 priznaný zamestnancovi v čase, keď vznikol dôvod na jeho použitie.

19. Podľa § 29 ods. 3 zák. č. 553/2003 Z.z. ak sa pri výpočte peňažných plnení vychádza podľa všeobecne záväzných právnych predpisov z priemerného čistého zárobku zamestnanca, zisťuje sa tento zárobok z funkčného platu odpočítaním súm poisťného na zdravotné poistenie, nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie, príspevku na poistenie v nezamestnanosti, príspevku na doplnkové dôchodkové poistenie a preddavku na daň z príjmov fyzických osôb vypočítaných podľa podmienok a sadzieb platných pre zamestnanca v mesiaci, za ktorý sa tento čistý funkčný plat zisťuje.

20. Podľa § 29 ods. 4 zák. č. 553/2003 Z.z. pri poskytovaní platu zamestnancom, na ktorých sa vzťahuje tento zákon, zamestnávateľ neuplatní ustanovenia § 43 ods. 1 písm. d), § 96 ods. 3 a 5, § 118 ods. 2 až 4, § 119 ods. 2, § 120 až 122, § 122a ods. 2 až 4, § 122b ods. 2 až 4, § 123 ods. 2 a 3, § 124, § 127 ods. 1 až 3, § 128, § 134 a 135 Zákonníka práce.

21. Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada

patri zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

22. Podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

23. Podľa § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

24. Podľa § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

25. Úroková sadzba z omeškania v právnych vzťahoch vzniknutých do 31.1.2013 v období od 8.5.2013 do 12.11.2013 bola 8,5% a v období od 13.11.2013 do 10.6.2014 bola 8,25%.

Súd dospel k právnomu záveru:

26. V prvom rade súd musel ustáliť obdobie, za ktoré žalobkyni mala žalovaná vyplatiť náhradu mzdy. V samotnej žalobe žalobkyňa uviedla, že si uplatňuje nárok na náhradu mzdy za obdobie od 28.6.2013 do 1.2.2014. Neskôr na pojednávaní dňa 9.1.2019 (cca po 5 rokoch od podania žaloby) uviedla, že nárok si uplatňuje do 14.3.2019, kedy nastúpila do práce a v závere tohto pojednávania uviedla, že si nárok uplatňuje do 19.3.2014, kedy došlo k opätovnému pridelovaniu práce ako riaditeľky ZŠ s MŠ. Žalovaná uviedla, že za obdobie od 1.2.2014 bol žalobkyni vyplatený riadne funkčný plat, o čom predložila výpis z účtu z ktorého vyplýva, že plat za február 2014 vo výške 657,53 eur bol žalobkyni poukázaný na jej účet dňa 27.3.2014, plat za marec 2014 vo výške 682,89 eur bol poukázaný na účet dňa 16.4.2014 (č.l. 218,2019). Taktiež z oznámenia Sociálnej poisťovne pobočka Stará Ľubovňa vyplýva, že za žalobkyňu bol vykázany riadny mesačný výkaz za obdobie február 2014 a bolo odvedené poistné na jednotlivé druhy poistenia za zamestnávateľa a zamestnanca. Súd dáva do pozornosti, že predmetnom konaní je náhrada mzdy za obdobie kedy žalobkyni nebola pridelovaná práca a plat jej nebol riadne vyplatený a nie ustálenie skutočnosti, kedy sa žalobkyňa opätovne stala riaditeľkou ZŠ s MŠ L.. Vzhľadom na to, že žalovaná za mesiac február 2014 vyplatila žalovanej plat riadne, čo preukázala výpisom z účtu, súd ustálil, že predmetom konaní je náhrada mzdy za obdobie od 28.6.2013 do 1.2.2014 a nie do 19.3.2014.

27. Ďalšou spornou otázkou medzi stranami sporu bola výška platu, ktorá mala byť podkladom pre výpočet náhrady mzdy. Žalobkyňa žiadala náhradu podľa §134 ods. 2 Zákonníka práce, keď rozhodným obdobím je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok pričom uviedla, že jej priemerná mzda bola 1.110,50 eur. Žalovaná s týmto nesúhlasila a uviedla, že na daný spor sa nevzťahuje postup podľa § 134 Zákonníka práce, ale zák. č. 553/2003 Z.z. Súd poukazuje na vyššie citované znenie § 29 ods. 4 zák. č. 553/2003 Z.z., z ktorého jasne vyplýva, že ustanovenia § 134 Zákonníka práce sa pri poskytovaní platu zamestnancom, na ktorých sa vzťahuje tento zákon neuplatní. Na právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou sa uplatňuje zák. č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme, preto aplikácia ustanovenia § 134 Zákonníka práce je vylúčená. Súd má teda zato, že pre výpočet náhrady mzdy sa má s poukazom na citované ustanovenia zák. č. 553/2003 Z.z., použiť výška funkčného platu. Výška funkčného platu v období od 1.1.2013 bola určená v sume 810,50 eur. Žalobkyňa v konaní namietala oznámenie o výške a zložení funkčného platu zo dňa 15.3.2014, z dôvodu, že jej bolo doručené až 26.3.2014, avšak nikdy sa nedomáhala určenia neplatnosti tohto oznámenia o určení výšky a zloženia funkčného platu. Podľa názoru súdu na platnosť určenia zloženia a výšky funkčného platu nemá vplyv skutočnosť, že oznámenie o jeho určení bolo žalobkyni doručené až dňa 26.3.2014. Keďže žalobkyňa nepodalala žalobu na súd o určenie neplatnosti určenia výšky a zloženia funkčného platu, súd ho považuje za platný. Vzhľadom na uvedené znalkyňa pri výpočte náhrady mzdy vychádzala zo správnych vstupných údajov, ktoré jej boli poskytnuté žalovanou, t.j. výšky funkčného platu v sume 810,50 eur. Súd

nevykonala žalobkyňou navrhovaný dôkaz na doplnenie znaleckého posudku, aby náhrada mzdy bola vypočítaná z podkladov - oznámenia o výške a zložení funkčného platu, ktoré predložila žalobkyňa, t.j. oznámenia zo dňa 2.1.2011, kedy bol žalobkyňi určený plat vo výške 1.110,50 eur, keďže oznámenie o zložení a výške funkčného platu zo dňa 15.3.2014 súd považuje za platné.

28. Súd nepriznal žalobkyňi požadované náhrady za nevyčerpanú dovolenku, poukazujúc na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, zo dňa 26.2.2009, sp. zn. 3Cdo/6/2008, z ktorého vyplýva, že náhrada mzdy za dovolenku nemôže zamestnancovi patriť aj preto, že neodpracoval potrebný počet dní a nepridelenie práce počas trvania sporu o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru nepredstavuje prekážku v práci, ktorá by sa inak pre účely dovolenky posudzovala ako výkon práce. Zo znaleckého posudku Ing. Luščíkovej č. 6/2018 vyplýva, že za obdobie, ktoré je predmetom konania - 28.6.2013 do 1.2.2014, nárok na dovolenku žalobkyňi neprináleží. V roku 2013 žalobkyňa nepracovala, teda jej nevznikol nárok na dovolenku. V roku 2014 pracovala 9 mesiacov, čo predstavuje výmeru dovolenky 33,75 dňa, ktoré boli prenesené do roku 2015. Toto obdobie už nie je predmetom tohto konania a navyše poukazujúc na závery znaleckého posudku (strana 10 ZP) žalobkyňa vyčerpana 33 dní dovolenku v roku 2015, a zostatok z roku 2014 už nie je možné preniesť do nasledujúceho obdobia a preplatiť. Preplatiť je možné len tú časť, ktorá presahuje 4 týždne základne výmery dovolenky. U pedagogických zamestnancov, ktorí majú nárok na dovolenku v trvaní 45 dní, sa môže preplatiť maximálne 25 dní dovolenky za kalendárny rok, a to aj v prípade ak zamestnancovi zostal väčší zostatok. Teda zostatok dovolenky, ktorý je 20 dní a menej ako 20 dní, a ktorý zamestnanec nevyčerpá ani do konca nasledujúceho kalendárneho roka, nie je možné preplatiť a táto dovolenka prepadá. Pokiaľ ide o nárok na preplatenie dovolenky za rok 2016 súd opätovne konštatuje, že tento nárok nie je predmetom tohto konania a žalovaná preukázala výpisom z účtu, že tento nárok bol žalobkyňi vyplatený v sume 305,70 eur (č.l. 201, 202).

29. Nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru sa vyplácajú v hrubej mzde - v danom prípade z funkčného platu vo výške 810,50 eur. Žalobkyňi mala byť vyplatená náhrada mzdy vo výške 5.835,23 eur. V predmetnom konaní ako už bolo uvedené, žalovaná zaplatila žalobkyňi náhradu za čistú mzdu (vo výške 4.534,73 eur) a uhradila i odvody do sociálnej poisťovne (vo výške 548,38 eur), zdravotnej poisťovne (vo výške 233,40 eur) a daňovému úradu v období od 29.5.2014 do 27.10.2015 (v sume 518,72 eur). Súčet uvedených súm predstavuje 5.835,23 eur. Teda žalobkyňi bol v priebehu konania jej nárok vyplatený čiastkovými úhradami žalovanej v období od 25.9.2014 do 27.10.2015 (bod 14 rozsudku). Túto skutočnosť oznámila žalovaná žalobkyňi minimálne prostredníctvom právneho zástupcu v maily zo dňa 7.9.2017 (čl. 119). Úhrady mzdy a odvodov vykonané žalovanou a výpočty týchto nárokov znalkyňou v znaleckom posudku č. č. 6/2018 sú zhodné, preto súd v prevyšujúcej časti nároku žalobkyne ako nedôvodný zamietol.

30. Súd priznal žalobkyňi zákonné úroky z omeškania z príslušnej sumy čistej náhrady mzdy. Žalovaná sa dostala do omeškania s vyplatením jednotlivých náhrad márnym uplynutím jednotlivých výplatných termínov (R64/2017, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 460/2017 zo dňa 4.7.2017). V zmysle pracovnej zmluvy článok IV bod 4.2. (č.l. 165) mzda je splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do 18. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Žalobkyňa si však uplatnila nárok na úroky z omeškania až od 1.8. za júnovú mzdu, teda akoby mzda bola splatná k 30. dňu resp. 31. dňu nasledujúceho mesiaca. V zmysle § 216 ods. 1,2 CSP súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu a môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Vzhľadom na uvedené súd priznal žalobkyňi úroky z omeškania tak ako si ich uplatnila v žalobnom návrhu od 1. dňa nasledujúceho mesiaca zo súm čistej náhrady mzdy, tak ako boli vypočítané znalkyňou, (č.l. 6 ZP, č.l. 153 súdneho spisu) vo výške 8,5% ročne t.j. zo sumy 35,12 eur od 1.8.2013 do 25.9.2014, zo sumy 627,71 eur od 1.9.2013 do 25.9.2014, zo sumy 337,17 eur od 1.10.2013 do 25.9.2014, zo sumy 290,54 eur od 1.10.2013 do 22.10.2014, zo sumy 209,46 eur, od 1.11.2013 do 22.10.2014, zo sumy 418,24 eur od 1.11.2013 do 24.2.2015, a vo výške 8,25 % ročne sumy 81,76 eur od 1.12.2013 do 24.2.2015, zo sumy 534,74 eur od 1.12.2013 do 27.4.2015, zo sumy 11,21 eur od 1.12.2013 do 24.6.2015, zo sumy 627,71 eur od 1.1.2014 do 24.6.2015, zo sumy 361,08 eur od 1.2.2014 do 24.6.2015, zo sumy 266,63 eur od 1.2.2014 do 19.8.2015, zo sumy 233,37 eur od 1.3.2014 do 19.8.2015, zo sumy 424,16 eur od 1.3.2014 do 27.10.2015. Súd zohľadnil čiastkové úhrady žalovanou, a to dňa 25.9.2014 v sume 1.000,- eur, dňa 22.10.2014 v sume 500,- eur, dňa 24.2.2015 v sume 500,- eur, dňa 27.4.2015 v sume 534,73 eur, dňa 24.6.2015 v sume 1.000,- eur, dňa 19.8.2015 v sume 500,- eur, dňa 27.10.2015 v sume 500,- eur.

31. Dňa 31.5.2019 právny zástupca žalobkyne súdu doručil podanie, na ktoré súd neprihliadol, pretože na pojednávaní dňa 6.5.2019 súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené.

O trovách konania súd rozhodol takto:

32. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

34. Podľa § 256 ods. 2 CSP ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

35. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

36. Okrem základných ustanovení o náhrade trov konania podľa zásady úspechu (§ 255 CSP) alebo podľa zásady zavinenia (§ 256 CSP) prichádza do úvahy aj aplikácia dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Rozhodovaním o nároku na náhradu trov konania preto nie je iba rozhodovanie podľa základných ustanovení (§ 255 a § 256 CSP), ale aj úvaha o možnej úprave rozsahu nároku na náhradu trov konania na základe dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pretože na tomto základe aj v celom rozsahu úspešný účastník konania môže mať nárok na náhradu trov konania iba čiastočný alebo mu možno náhradu trov konania nepriznať aj úplne. Účelom je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva súdu cez dôvody hodné osobitného zreteľa. Použitie tohto ustanovenia znamená odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok konania a zodpovednosti za zavinenie, pretože má dopad na toho, kto by mal inak právo na náhradu trov konania. Aplikácia ustanovenia prichádza do úvahy, keď sú v konaní naplnené zákonné predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak z osobitných dôvodov súd náhradu trov neprizná.

37. Základným predpokladom pre použitie ustanovenia § 257 CSP v súvislosti s náhradou trov konania je preukázanie dôvodov hodných osobitného zreteľa. Tieto môžu byť dané charakterom konania, charakterom procesnej situácie, ale taktiež môžu byť dané aj sociálnym aspektom strany sporu.

38. V prejednávanom prípade súd vzhliada dôvody hodné osobitného zreteľa v procesnej situácii, ktorá nastala v tomto spore u oboch strán. Je nesporné, že žalobkyňa podala žalobu dňa 26.6.2014 - dôvodne. V priebehu konania, do vytýčenia prvého pojednávania (11.2.2016), však žalovaná uhradila všetky nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru žalobkyne (posledná úhrada bola vykonaná dňa 27.10.2015). Žalobkyňa však na túto skutočnosť vôbec nereagovala (až dňa 7.1.2019 kedy žalobkyňa žalobu v prevyšujúcej časti nad sumu 7.609,98 zobrala späť). Navyac v konaní u oboch strán sporu dochádzalo k opakovaným návrhom na odročovanie pojednávania, keď sa strany sporu dostavili prvýkrát na pojednávanie dňa 8.6.2017 (pojednávania boli pred tým vytýčené na deň 11.2.2016, 23.3.2016, 22.6.2016, 3.11.2016, 17.3.2017, 28.4.2017), pričom toto pojednávanie nebolo otvorené, nakoľko strany sporu prejavili záujem o mimosúdne vyriešenie veci. Súd vytýčil ďalší termín na deň 20.10.2017 (žalobkyňa a jej právny zástupca sa na nedostavili na pojednávanie) a následne súd prvýkrát pojednával a vypočul obe strany sporu až dňa 7.1.2019. Ďalej súd vytýčil pojednávanie na deň 28.3.2019, potom na deň 8.4.2019, ktoré boli odročené z dôvodu žiadosti právneho zástupcu žalobkyne. Poukazujúc na takýto prístup ku konaniu, oboch strán sporu, súd vidí dôvod hodný osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania žiadnej strane.

39. Právny zástupca žalovanej na pojednávaní dňa 6.5.2019 žiadal priznať nárok na tzv. separátne - zavinené trovy konania v zmysle § 256 ods. 2 CSP, za vypracovaný znalecký posudok. Uviedol, že z dôvodu postoja žalobkyne musel byť vypracovaný znalecký posudok a tento potvrdil tvrdenia žalovanej. Žalovaná tak, zbytočne vynaložila náklady na zabezpečenie znaleckého posudku, pretože suma náhrad bola žalobkyne uhradená na jej účet. Súd sa s týmto názorom nestotožňuje. Predpokladom uloženia povinnosti na náhradu trov je, že zavinené porušenie procesnej povinnosti malo za následok trovy, ktoré protistrana vynaložila zbytočne. Povinnosť na náhradu trov konania teda vzniká, ak a) vznikli trovy, ktoré neboli efektívne vynaložené, pretože procesný úkon bol zmarený, b) vznik týchto trov bol v príčinnej

súvislosti so zavinením. Pri náhrade trov podľa § 256 ods. 2 CSP ide o trovy, ktoré by inak neboli v priebehu konania vznikli a ktoré nesúvisia s riadnym vedením sporu. V danom prípade žalovaná zadala vypracovanie znaleckého posudku v dôsledku svojej procesnej obrany, preto podľa názoru súdu jej nemôžu byť priznané tieto trovy ako trovy zavinené v zmysle § 256 ods. 2 CSP. Preto súd náhradu uplatnených zavinených trov konania žalovanej nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v dvoch písomných vyhotoveniach.

Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech rozhodnutie bolo vydané.

Podľa § 363 CSP sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.